

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

MANRESÒPOLIS

La voluntat manifesta i poc dissimulada de Manresa per ser el cap i casal indiscutible de la Catalunya Central ha tornat a l'agenda per una estona. Ser una molt gran ciutat, incrementar-ne la població tot absorbint els pobles del costat i crear un ens major (i de passada ser una de les deu ciutats més grans del país) és el que podria succeir si algun dia es posés en una mateixa unitat política els pobles del voltant amb la capital. Val a dir que el regidor d'Hisenda manresà ja ho ha refredat tot acceptant que seria una bona idea però es contraposa amb unes realitats i amb les lleis actuals, les quals no permeten res d'això. Un cop més, llei i ordre establert per sobre de les voluntats i sobretot dels sans, necessaris i benvinguts polèmics debats ciutadans. Tot i que és més un exercici de ficció que d'opinió, no em negaran que la possibilitat de fusionar-la amb Sant Joan i

Sant Fruitós per crear una àrea metropolitana de prop de 100.000 ciutadans és com a mínim per pensar-hi i per parlar-ne. Aquesta és la proposta inicial d'una cinquantena d'entitats per aconseguir rebaixar l'Impost de Béns Immobles, l'IBI, que no agrada a ningú pagar i que els propietaris d'edificis pretenen rebaixar. Si aquesta idea quallés, la preeminència de Manresa com a urbs central de les terres de l'interior deixaria de ser discutida. A hores d'ara, ni a Igualada i ni a Vic no es senten gaire sotmesos al lideratge bagenc. I com que és la vila més poblada però, o no pot, o no sap, o no vol, o no se li permet ser la líder, l'absorció de les viles del voltant li permetria obtenir el pòdium per sempre. És un fet que les dues més properes comparteixen moltes realitats, la primera és la pràctica connexió física entre les edificacions de cada lloc. I estirant una mica més, es podria captar dins

del cercle Santpedor i Navarces. Tots plegats farien una conurbació urbana que podria oferir propostes interessants i mancomunades. D'altra banda, en un lloc com Catalunya, amb excés d'ajuntaments i tota l'estructura que comporten de despesa, serveis duplicats i, tal com explica el president dels Arquitectes del Bages, amb uns termes i línies «medievals», algun dia s'haurà d'actualitzar. La demografia dels darrers dècennis ha fet incrementar la població arreu, les construccions s'han escampat més enllà dels centres històrics i uns pobles s'apropen als altres. Tot i que s'ha aturat els darrers anys després de la punxada explosiva de la bombolla immobiliària, el canvi de l'aspecte urbà ha estat radical. En el seu moment, a Barcelona, les cuites entre convergents i socialistes van derivar en la defunció de la seva poderosa àrea metropolitana. Era una fórmula d'estalvi per mancomunar

serveis que va ser cancel·lada per raons de control i competència entre polítics. És cert que, malgrat tot, la proposta de les cinquanta entitats va contra corrent. Es coneixen molt més històries d'escissió de viles que d'unió o, en aquest cas, d'absorció. La més coneguda de totes per les nostres comarques és la de la Vall d'Areny a Berga. En temps de franquisme, ara fa mig segle i quan no es prenen molèsties innecessàries com preguntar la opinió dels ciutadans, van decretar que s'havia d'ajuntar amb Berga. Darrerament ha aparegut un grup de veïns influents que proposen la recuperació de la seva independència local. No quallarà per dues raons. Una, perquè els diran que és anar contra corrent en un moment en què les administracions s'han de racionalitzar i abaratir, i l'altra, perquè sempre hi ha una llei o unes quantes que afavoreixen els conservadors, els que són refractaris a qualsevol canvi.

De fet, són els que ho tenen més fàcil. Invocant la tradició, les lleis, els furs carlins o el «tota la vida s'ha fet així» en tenen prou per rebutjar qualsevol proposta de canvi mínimament radical. En els dos casos és curiós veure que són propostes totalment oposades l'una de l'altra però les raons per les quals es bloquejaran són terriblement similars: el costum, l'hàbit creat i la legislació vigent. En format administratiu, és com tenir prohibit casar-se als solters i separar-se als casats. Val a dir que els berguedans, tot i que saben que no poden ni podran competir amb una Manresa que tal com és ja és molt gran i abassegadora per a ells, els suposa una càrrega dura de suportar viure sotmesos a un lideratge que se'ls ha imposat i no necessari. Els ideòlegs del futur per aquí han de tenir en compte que mentre no es faci un cop de força rotund, el lideratge de Manresa seguirà qüestionat. Veïns i rivals per sempre.

EL NEGOCI DE LA MORT AL BAGES

L'ALTRAVEU

Jordi Masdeu

REGIDOR DE LA CUP A MANRESA

La mort, com tots els aspectes de la vida dins la societat capitalista, s'ha convertit en un producte, i per tant en una forma de fer diners. A diferència d'altres, però, la mort és universal, ens afecta a totes, i per tant la seva mercantilització és especialment greu. Tot i aquesta universalitat, els serveis funeraris no es consideren un servei essencial, i de fet les normatives espanyola i europea han obligat a li-

beralitzar-ne la gestió. Per tant, ens trobem amb un fet inevitable, sovint imprevisible i que afecta tothom, que s'ha deixat en mans de les empreses privades que operen amb l'únic criteri de la maximització de beneficis. En un context de capitalisme salvatge com el nostre, aquesta barreja entre mercat captiu (ningú no s'escapa de la mort) i liberalització extrema té uns resultats del tot previsibles: preus abusius, famílies sense recursos obligades a pagar-los i enriquiment dels quatre de sempre a costa dels milers de sempre. Davant d'això, davant del benefici com a únic objectiu, des de la CUP reclamem el retorn al concepte de servei funerari públic, un servei que sempre s'havia gestionat des dels ajuntaments (com encara succeeix a Terrassa, Solsona o Camprodon) i que garantia un accés realment universal a aquesta necessitat vital bàsica. Per recuperar aquest servei, cal

trobar mecanismes que permetin tornar a fer públic el que s'ha anat privatitzant durant aquests anys, i això passa per la remunicipalització o per la mancomunicació dels serveis funeraris entre diversos municipis i Consells Comarcals. Amb el retorn del servei públic, acompliríem dos objectius igualment importants. En primer lloc, s'aconseguiria una important rebaixa de preu en la majoria de municipis, ja que en molts casos les empreses aprofiten la seva posició dominant per imposar uns preus absolutament inflats i que no tenen cap relació amb els costos que genera el servei. En segon lloc, es recuperaria la gestió democràtica d'un servei essencial i absolutament universal, de manera que la mort deixaria de ser un negoci per tornar a ser, simplement, l'etapa final de la vida humana. Això té diverses implicacions, des de la possibilitat d'aplicar tarifació social als enterraments

fins a la promoció dels enterraments laics.

Des de la CUP ja estem treballant en aquesta direcció, i per això hem demanat al Consell Comarcal del Bages que es faci un estudi sobre la viabilitat de la gestió pública comarcal dels serveis funeraris. De moment, l'equip de govern ERC-PSC-ICV no s'ha atrevit a fer el pas, i ha deixat la decisió en mans del Consell d'Alcaldes. Nosaltres seguirem pressionant, i esperem convèncer els alcaldes de la necessitat de, com a mínim, estudiar-ne la possibilitat. Sabem que no és fàcil, la legislació actual està feta per afavorir el benefici privat davant de l'interès públic, i les directives europees pressionen cada cop més per seguir privatitzant els beneficis i socialitzant les pèrdues. Però la nostra feina és seguir picant pedra, seguir buscant les esclertes i seguir posant els drets davant de les lleis.

kursaal
Celeste Alías

 'Tot sembla tan senzill'
 dijous, 20 d'octubre - 12:00 h
 Sala Petita

ORGANITZA

AMB EL SUPORT DE

el Galliner

PATROCINA

COL·LABORA

Regió7

